

EIGEN BROEK OPHOUDEN

De natuurterreinbeheerders, Staatsbosbeheer, Natuurmonumenten en de gezamenlijke Landschappen, kregen recentelijk nogal wat inhoudelijke kritiek te verwerken. Het natuurbeheer voldoet volgens sommige politieke stromingen niet aan de vraag van de bevolking, maar lijkt te zijn verworpen tot een linkse hobby van een aantal gesjeesde ecologen. Een flinke korting op de exploitatiesubsidies is het directe gevolg. De milieuorga-

FOTO: A. LENDERS

Niet alleen worden gave landschappen ingeruild voor windmolenparken, maar nog verontrustender is dat dit beleid vrijwel uitsluitend gericht is op economisch gewin dat onder het mom van duurzaamheid aan de mensen wordt verkocht. Met de realisatie van de huidige Nederlandse plannen voor nieuwe duurzame energiecentrales kan over 20 jaar half West-Europa van energie worden voorzien. Landschap dat daarbij verlo-

gan gaat wordt gecompenseerd met een surrogaat dat het natuurlabel niet verdient, maar door de beeldschermgeneratie al snel als groen wordt ervaren. Met dit toekomstbeeld moet de natuurbescherming zien zijn eigen broek op te houden. Geen wonder dat gekozen wordt voor procesnatuur, de meest goedkope vorm van terreinbeheer die veel overlaat aan zelfregulatie met zo min mogelijk bijsturing. Het realiseren en behouden van natuur blijft dus een heikel punt. Terwijl de grote drie claimen daarvoor de beste expertise te hebben, maar dit niet voldoende herkenbaar in de uitvoering laten zien, staan hordes particulieren klaar om met beheersubsidies aan de slag te gaan, maar zij missen daarvoor volstrekt de nodige kennis.

Dat doet me met respect denken aan Seger baron van Voorst tot Voorst, directeur van het Nationaal Park De Hoge Veluwe in een interview met Bionieuws van mei 2010: "Wij verdienen ons geld met 500 duizend betalende bezoekers. De rijkdom van het gebied bestaat juist bij gratie van dynamiek en afwisseling. Met één beheersvorm krijg je erwtensoep in plaats van een lappendeken. Als onze burens procesbeheer willen dan vind ik dat prima. Als wij ook maar ons eigen beheer kunnen voeren. We maken er geen geheim van dat we tuinieren. En daar zijn we trots op. Ik durf de weddenschap aan dat wij op soortbehoud minstens zo goed scoren".

Uit de geplande afslanking van het ministeriegelieerde Staatsbosbeheer blijkt dat de overheid een uiterst onbetrouwbare partner is. Mij lijkt dan ook dat de particuliere organisaties als Natuurmonumenten en de Provinciale Landschappen het beste de baron kunnen volgen en moeten starten met een invoering van natuurheffing voor hun terreinen. En als de burger blijft kiezen voor een regering die de natuur aan de laatste mem hangt, lijkt het me logisch dat hij op zijn minst betaalt voor de bretels om de recreatiebroek in de natuurgebieden op te houden.

Volgens Rypke Zeilmaker in Nwtmagazine blijven met de voortdurende aandacht voor klimaatverandering en de economische vernietigingsdrang van de mens drie spoken de natuur- en milieubescherming achtervolgen: Waar blijft het grote uitsterven? Is het grote geld wel goed voor de natuur? Is een gevarieerde natuur wel gebaat bij een strikt klimaatbeleid? Het uitsterven komt, alleen niet op de manier waarop de mensheid het verwacht. En waarschijnlijk ook niet met die snelheid. Allerlei studies over dit onderwerp richten zich op planten- en diersoorten, vooral standsoorten met weinig mobiliteit die niet meer zijn opgewassen tegen de snelle veranderingen in het abiotisch milieu. Die gaan inderdaad verdwijnen, maar waarschijnlijk langzaam en niet zichtbaar, omdat ze aan het oog onttrokken worden in natuurreservaten, gebieden die hoe langer hoe meer in bezit worden genomen door gedegenereerde honden met hun twitterende bazen die de kantoorklucht uit hun longen lopen.

Voldoende geld is natuurlijk goed voor de natuur. Maar zou het grote geld niet veel beter uitgegeven kunnen worden? Diverse natuurbeschermingsorganisaties houden er een onpasselijke overhead op na. Natuurmonumenten heeft ondanks de zeer intensieve reclamecampagnes alleen maar minder leden gekregen. Vogelbescherming geeft meer geld uit aan marketing dan aan de daadwerkelijke bescherming van de avifauna. Het Wereldnatuurfonds heeft een jaaromzet van een half miljard. Met een dergelijk bedrag in de boeken behoor je tot de multinationals. Tijd in elk geval voor innerlijke bezinning. Wat mij betreft zouden natuurorganisaties dus best nog wat linkser en socialer mogen zijn.

Het ingezette klimaatbeleid is waarschijnlijk funest voor de natuur.